

ADMINISTRACIÓN
DE JUSTICIA

ADMINISTRACIÓN
DE XUSTIZA

T.S.X.GALICIA CON/AD SEC.4 A CORUÑA

SENTENCIA: 00285/2018

-N56820
PLAZA GALICIA S/N

IL

N.I.G: 36057 45 3 2017 0000599

Procedimiento: AP RECURSO DE APELACION 0015022 /2018

Sobre: ADMINISTRACION TRIBUTARIA Y FINANCIERA

De D./ña.

Representación D./D^a. MARIA DOLORES LUISA VILLAR PISPIEIRO

Contra D./D^a. CONCELLO DE VIGO (PONTEVEDRA)

Representación D./D^a. JUAN ANTONIO GARRIDO PARDO

RELATOR: D. FERNANDO FERNÁNDEZ LEICEAGA

NO NOME DE EL-REI

A Sección 004 da Sala do Contencioso-Administrativo do Tribunal Superior de Xustiza de Galicia pronunciou a

SENTENZA

Ilmos./as. Sres./as. D./D^a
JOSE MARIA GOMEZ E DIAZ-CASTROVERDE-PTE
JOSE MARIA ARROJO MARTINEZ
JUAN SELLES FERREIRO
FERNANDO FERNANDEZ LEICEAGA
MARIA DEL CARMEN NÚÑEZ FIAÑO

A CORUÑA, quince de outubro dous mil dezaoto.

No recurso de APELACION que, co número 15022/2017, presentado por D^o , representado polo procurador Sr. Vidal Ruibal, dirixido polo letrado D^o.López de Arce, contra a sentenza 48/2018 do Xulgado do Contencioso núm.2 de Vigo. É parte a Administración demandada o CONCELLO DE VIGO, representado polo procurador Sr. Garrido Pardo e asistido do letrado dos servizos xurídicos.

É relator o Ilmo. Sr. D. FERNANDO FERNANDEZ LEICEAGA.

ANTECEDENTES DE FEITO

PRIMEIRO. - Admitiuse a trámite o recurso de apelación contra o auto de 04.12.2017, onde o recorrente solicitaba a súa anulación, en tanto que o letrado do Estado solicitou a desestimación do recurso de apelación.

SEGUNDO. - Recibíndose o asunto a proba e declarado concluso o debate escrito, quedaron as actuacións sobre a mesa para resolver.

TERCEIRO - Na sustanciación do recurso observáronse as prescricións legais, sendo a súa contía 53.716,82 EUROS.

FUNDAMENTOS XURIDICOS

PRIMEIRO.- O acto que se recorre é a sentenza 48/2018 do Xulgado do Contencioso núm.2 de Vigo que rexeita o recurso contencioso contra a dilixencia de embargo ditada polo Concello de Vigo (confirmada pola resolución do TEAM de 30.06.2017) para percibilas cotas da urbanización do Polígono 1 do Plan Parcial Samil Fase 1.

Como indica o xuíz de instancia, o falta de pagamento das cotas en período voluntario provocou o ditado da providenza de prema, que lle notificaron persoalmente o 11.04.2005 e non recorreu en prazo, polo que falamos de un acto firme, cinguíndose, polo tanto, a alegación de prescrición da ACCIÓN DE COBRO ás incidencias xurdidas logo da providenza de prema. Tamén fundamenta a sentenza o rexeitamento do recurso en que o prazo de prescrición da acción é de 15 anos e non de 4.

O recorrente discrepa de ámbalas dúas conclusións: a) considera que, cando se dita e notifica a providenza de prema o 11.04.2005 xa tiña gañada a prescrición; o prazo o fixa en 4 anos dado que falamos de ingresos cuasi-tributarios; e b) verbo da dilixencia de embargo esta ditárase logo do prazo de prescrición dos 4 anos do art. 66.b Lei 58/2003.

O letrado do Concello oponse a súa pretensión.

SEGUNDO.- Verbo da 1ª cuestión; concordamos co xuíz de instancia en que, notificada a providenza de prema o 11.04.2005 e non formulando recurso contra a mesma en prazo, estarmos ante un acto firme e consentido, o que imposibilita que, ditada a dilixencia de embargo, o recorrente poida

ADMINISTRACIÓN
DE JUSTICIA

ADMINISTRACIÓN
DE XUSTIZIA

revivila alegación de prescripción (ganada antes do ditado da providenza de prema).

Maila redacción do art. 69 LXT (a prescripcion se aplicará de oficio, tamén nos supostos no que se pague a débeda tributaria, sen necesidade de que a alegue ou excepcione o obrigado tributario), este non autoriza a negala realidade do acto firme e consentido; o artigo citado obrigaba, no seu caso, a que a administración tributaria de Vigo, de estar prescrita a vía executiva, a non ditala providenza de prema; unha vez o fai trasladada ó recorrente a carga da súa impugnación, e de non facelo non é posible soste, cara o futuro e ante outras actuacións de execución, que a prescripción ganada extinguiara a débeda tributaria (non estarmos ante un suposto de nulidade de pleno dereito do art. 217 Lei 58/2003, nin se tramitou o procedemento correspondente).

A xurisprudenza tamén apoia esta conclusión.

Coma indica a STS 20.01.2013: A natureza executiva do procedemento de présa non impide declarar a prescripción do dereito da Administración tributaria a esixir o pago da débeda apremada; tampouco recoñecer a prescripción do dereito para liquidar a débeda tributaria apremada que se declare noutro procedemento ou proceso, pero non permite dilucidar se se produciu ou non a prescripción do dereito da Administración tributaria a liquidar a débeda tributaria apremada, salvo que, de non facelo, xérese a indefensión do obrigado ao pago. Como dixemos na sentenza do 22 de xullo de 2005 (RJ 2005, 8839) (casación 136/00 , FJ 4º), a seguridade xurídica xustifica que se rexeite a posibilidade de debater indefinidamente as discrepancias suscitadas entre os suxeitos da relación xurídico-tributaria e que iniciada a actividade de execución, en virtude de título adecuado, non poidan trasladarse á devandita fase as cuestións que deberon liquidarse na fase declarativa, polo que o suxeito pasivo dos impostos non pode opoñer á providencia de présa motivos de nulidade que afecten á propia liquidación practicada; pero iso, está claro, resulta xustificadísimo só cando se tivo oportunidade de opoñer os motivos procedentes contra a liquidación, non en cambio cando non existiu tal posibilidade.

No presente caso, e coma se indicou, falamos dunha dilixencia de embargo e dunha providenza de prema que se lle notificou persoalmente, polo que non existiu indefensión que xustifique suscitada prescripción da acción para liquidar.

TERCEIRO.- Verbo da 2ª cuestión e cinguíndonos á dilixencia de embargo; o recorrente considera que debe distinguirse entre o dereito sustantivo (natureza das cotas

de urbanización) e procesual(vía de prema cun prazo de catro anos).

Verbo desta cuestión, e en espera da sentenza do TS (auto de 20.10.2017), o criterio da sección 2ª do TSX Galicia (S 192/2016) é considerar que son ingresos de dereito público non tributario, cun prazo de prescrición de 15 anos, e por razón de seguridade xurídica debemos mantelo mesmo criterio.

A cuestión suscitada é se dito prazo tamén é de aplicación no trámite executivo practicado pola Administración e a resposta debe ser negativa.

Debemos distinguir entre o dereito a reclama-las cotas de urbanización, que segundo a citada sentenza da sección 2ª ten un prazo de prescrición de 15 anos, e as actuacións executivas realizadas por unha administración pública, que se rexen pola Lei 58/2003 e, en consecuencia, polos prazos de prescrición do artigo 66 da citada Lei.

Unha vez reclamadas as cotas por parte da Xunta de Compensación - dentro do prazo dos 15 anos- e non atendidas no período voluntario, as actuacións executivas son competencia da administración pública e as súas actuacións están sometidas ó prazo de prescrición de 4 anos.

Esta conclusión é o que resulta do propio acordo do TEAM de Vigo o cal, nembargantes, considera que existiron actuacións intermedias entre a providenza de prema de 2005 e o embargo de 2013 que interromperon a prescrición: embargos de 03.08.2005, 26.10.2006, 24.11.2006, 05.12.2006, 16.12.2007, 19.05.2007, 18.09.2007, 21.05.2008, 28.10.2010.

O recorrente alega que as notificacións dos embargos de 03.08.2005, 26.10.2006, 24.11.2006, 05.12.2006, 16.12.2007, 19.05.2007, 18.09.2007, 21.05.2008, 28.10.2010 non se efectuaron no seu enderezo fiscal (r/) senón noutro (r/) onde resultou descoñecido, procedendose a facela publicación por edictos. Esta circunstancia - segundo a súa versión - foi consecuencia do cambio de denominación da rúa no ano 1998, que pasou de chamarse , e que o Concello coñecía o su enderezo ( ) xa que así consta no modelo 37 de declaración censal presentado na axencia tributaria o 29.11.2001. O propio funcionario de correos fixo constar que debía acudir á r/ o 27.07.2005.

Segundo resulta do expediente a 1ª notificación realizada á R/ - o 20.07.2005- devolvérona por DESCOÑECIDO, a de 26.10, no mesmo enderezo, por AUSENTE, a de 03.01.2007 por DESCOÑECIDO, a de 06.02.2007 por AUSENTE, a de 21.09.2007 por ENDEREZO INCORRECTO, a de 11.2008 por DESCOÑECIDO, e o mesmo a de 20.11.2008; ENDEREZO INCORRECTO a de 11.01.2011.

ADMINISTRACIÓN
DE JUSTICIA

ADMINISTRACIÓN
DE XUSTIZA

Practicouse a de 27.03.2013 realizada na r/ .
Deste relato de feito resulta indubidable o incorrecto actuar da administración, que remitou sucesivos intentos de notificación, ben a un enderezo incorrecto ou a un lugar onde era descoñecida a persoa que debía recibilos.

Como dixemos noutras sentenzas, os requisitos de forma nas notificacións enuméranse na STS , sec. 2ª, S 26-5-2011, rec. 5423/2008 e que poden ser resumidos, no que agora interesa, do seguinte modo:

I.- A eficacia as notificacións ofrece un importante grao de casuismo.

II.- Os actos de notificación constitúen un elemento fundamental da tutela xudicial efectiva sen indefensión garantida no art. 24.1 CE (RCL 1978, 2836) (STC 55/2003). Verase este dereito afectado, por exemplo, a) cando o vicio na notificación dificultase gravemente ou impedido ao interesado o acceso ao proceso; b) cando falte a notificación persoal do inicio da vía de présa, aínda que se puido impugnar a liquidación tributaria; e c) cando no ámbito dun procedemento sancionador non se emprazou ao interesado, causándolle indefensión, a pesar de que podía ser localizado a partir dos datos que obraban no expediente (STC 111/2006).

III.- Non se afecta ese dereito fundamental se, a pesar dos vicios de calquera gravidade na notificación, pode afirmarse que o interesado chegou a coñecer o acto ou resolución por calquera medio -e, por tanto, puido defenderse fronte ao mesmo-, ou non o fixo exclusivamente pola súa negligencia ou mala fe (STC 43/2006). As esixencias formais só se xustifican no sentido e na medida en que cumpran unha finalidade. Así, «cando se discute achega do cumprimento das formalidades legais, sobre o como han de facerse as notificacións, o decisivo non é que se cumpran esas previsións legais, senón que efectivamente o suxeito pasivo teña ou puidese ter coñecemento efectivo do acto notificado» (STS do 7 de maio de 2009 (RJ 2009, 5287) (rec. cas. núm. 7637/2005).

IV.- Con carácter xeral, son dous os elementos para ponderar:

1) o grao de cumprimento pola Administración das formalidades establecidas na norma en materia de notificacións e 2) as circunstancias particulares #concorrente en cada caso, entre as que necesariamente deben destacarse tres: a) o grao de dilixencia demostrada tanto polo interesado como pola Administración; b) o coñecemento que, non obstante o incumprimento na súa notificación de todas ou algunhas das formalidades previstas na norma, o interesado puidese ter do acto ou resolución por calquera medios; e, en fin, c) o comportamento dos terceiros que, en atención á proximidade ou proximidade xeográfica co interesado, poden aceptar e aceptan a notificación.

Así, con relación á dilixencia que ha de demostrar o obrigado tributario, díxose que corresponde aos obrigados tributarios realizar todas as actuacións necesarias dirixidas a procurar a recepción das comunicacións enviadas pola Administración tributaria, e, en particular, declarar o domicilio fiscal ou os seus cambios para facilitar unha fluída comunicación coas Administracións Tributarias (Sentenza do 12 de decembro de 1997 (rec. cas. núm. cas. en interese de lei 6561/1996). Polo que se refire á dilixencia que corresponde á Administración, a notificación edictal só pode ser empregada cando se ten a convicción ou certeza da inutilidade de calquera outra modalidade de citación. O deber de dilixencia do órgano xudicial á hora de indagar o domicilio non ten sempre a mesma intensidade, senón que varía en función do acto que se comunica e debe saberse que dita obrigaón debe ponderarse en función da maior ou menor dificultade que o órgano xudicial atope para a identificación ou localización dos titulares dos dereitos e intereses en cuestión. En materia de sancións existe un especial deber de dilixencia da Administración, con relación ás cales, en principio, «antes de acudir á vía edictal», debe «tentar a notificación no domicilio que apareza noutros rexistros públicos » (STC 32/2008).

V.- Os interesados soportan un deber de colaboración coa Administración na recepción dos actos de comunicación que aquela lles dirixa (STS do 28 de outubro de 2004 (rec. cas. en interese de lei núm. 70/2003).

VI.- Finalmente, e antes de abordar o presente caso, se as quebrantadas son formalidades de carácter secundario, debe partirse da presunción de que, en principio, o acto ou resolución chegou a coñecemento tempestivo do interesado, na medida en que as formalidades obviadas non se consideran garantías imprescindibles para asegurar que o destinatario recibe a tempo a comunicación, senón mero reforzo daquelas. Neste sentido, esta Sala sinalou que « non pode elevarse a rito o que non é máis que un requisito formal de garantía non determinante de nulidade, cando se trata dunha omisión intranscendente, en canto a realidade acredita o coñecemento polo destinatario do contido do acto e de todas as esixencias para a súa impugnación desde o momento da notificación » (Sentenzas do 6 de xuño de 2006 (RJ 2006, 6996) (rec. cas. núm. 2522/2001), FD Terceiro ; do 12 de abril de 2007 (RJ 2007, 4117) (rec. cas. núm. 2427/2002), FD Terceiro ; do 27 de novembro de 2008 (RJ 2008, 8041) (rec. cas. núm. 5565/2006), FD Cuarto ; e do 16 de decembro de 2010 (RJ 2010, 9143) (rec. cas. núm. 3943/2007), FD Terceiro). Ó dito engadimos que é doutrina reiterada deste Tribunal que non é suficiente co cumprimento das formalidades dos artigos

ADMINISTRACIÓN
DE JUSTICIA

ADMINISTRACIÓN
DE XUSTIZA

110 e ss Leri 58/2003, senón que a AEAT debe por unha maior dilixencia - aínda que sen chegar a facer pescudas de tipo policial- nos intentos de comunicación co contribuínte, recorrendo as súas bases de datos - ou en coordinación con outras administración- para intentar averiguar outro enderezo ou atopar outro xeito de que se chegue a un coñecemento real das súas resolución e como indicamos noutras sentenzas, e se ben é certo que a Administración seguiu literalmente o contido do artigo 112 LGT (neste caso o artigo 50 RD 520/2005), debeu engadir un trámite intermedio entre o intento de notificación e o depósito da notificación, cual era o intento de descubrir nova dirección, con referencia ás propias bases de datos da AEAT-.

Como recolle a STC 128/2008: este Tribunal destacou a esixencia de procurar a localización ou citación persoal dos interesados, sempre que sexa factible, polo que o localización edictal constitúe un remedio último de carácter supletorio e excepcional, que require o esgotamento previo das modalidades aptas para asegurar no maior grao posible a recepción da notificación polo destinatario desta, á fin da cal deben de extremarse as xestións en indagación do paradiro dos seus destinatarios polos medios normais, de maneira que a decisión de notificación mediante edictos debe fundarse en criterios de razoabilidade que conduzan á certeza, ou polo menos a unha convicción razoable, da inutilidade dos medios normais de citación (por todas, STC 158/2007, do 2 de xullo, FJ 2).

Criterios que se ben establece o TC para os procedementos sancionadores, son perfectamente trasladables ao presente caso, onde a imposibilidade de notificar a aperura do trámite de audiencia/proba contrasta coa notificación -na mesma dirección- do acordo final, o que evidencia que un mínimo de dilixencia tería permitido ao recorrente a utilización deste importante trámite.

Nada disto se realizou neste caso, o que obriga a acoller o recurso neste punto...

Aplicarmos estes principios ó caso de autos, e temos que os intentos de notificación practicados nun enderezo que non era o correcto, que non se fixeron efectivos e non seguidos dunha mínima dilixencia para atopalo contribuínte, foron ineficaces ós efectos de interrompela prescrición (de 4 anos), o que carreta que o dereito da administración á percibila cantidade reclamada está prescrita.

CUARTO.- Non facemos declaración das custas de ningunha das instancias, de conformidade co disposto no artigo 139 da Lei Xurisdiccional.

Por todo o exposto, en nome do Rey, pola autoridade que lle confire a Constitución, esta sala decidiu

FALLAMOS

Que ACOLLÉMOLO recurso de APELACION presentado por D^o contra a sentenza 48/2018 do Xulgado do Contencioso núm.2 de Vigo, revogándoa e deixándoa sen efecto, e en consecuencia, acollémolo recurso contencioso administrativo contra a resolución de 30.06.2017 do TEAM de Vigo anulándoa por contraria a dereito, por prescripción da acción para percibila cantidade reclamada, con devolución do ingresado e xuros.

Non facemos declaración das custas.

Notifíquese ás partes e, no seu momento, devólvase o expediente administrativo á súa procedencia, con certificación desta resolución. Contra esta resolución teñen un recurso de casación ante a Sala Terceira do Tribunal Supremo. Devandito recurso haberá de prepararse ante a Sala de instancia no prazo de trinta días, contados desde o seguinte ao da notificación da resolución que se recorre, en escrito no que, dando cumprimento aos requisitos do artigo 89 da Lei Reguladora da Xurisdición Contencioso-Administrativa, tómese en consideración o disposto no punto III do Acordo da Sala de Goberno do Tribunal Supremo de data 20 de abril de 2016, sobre extensión máxima e outras condicións extrínsecas dos escritos procesuais referidos ao recurso de casación (B.Ou.E. do 6 de xullo de 2016).

Así o pronunciamos, mandamos e asinamos.

Asinado por:: NUÑEZ FIAÑO, MARIA CARMEN
Data e hora: 17/10/2018 11:49:33

Asinado por:: SELLES FERREIRO, JUAN
Data e hora: 16/10/2018 19:57:57

Asinado por:: ARROJO MARTINEZ, JOSE MARIA
Data e hora: 16/10/2018 12:52:05

Asinado por:: FERNANDEZ LEICEAGA, FERNANDO
Data e hora: 16/10/2018 12:30:49

